

ТЪНКОПРЕДКО

Живѣлъ едно време единъ воденичарь. Той билъ бедень, но ималъ много хубава дъщеря. Случило се веднажъ да говори съ царя. Отъ дума на дума, воденичарьтъ похвалилъ дъщеря си: можела отъ слама злато да изпреде.

— Тъй ли? — зачудилъ се царьтъ. Тогава още утре ще я взема въ двореца си. Такава мома не е за воденичарска колиба.

На другия день завели воденичарската дъщеря въ двореца. Царьтъ ѝ показалъ една стая, пълна съ слама, далъ ѝ чекръкъ и казалъ: „Ако тази нощъ не изпредешъ всичката слама въ злато, ще умрешъ!“ Следъ туй заключилъ вратата и оставилъ девојката сама.

Седѣла воденичарската дъщеря и, като не знаела, какъ да си помогне, почнала да плаче. Изведнажъ вратата се отворила. Въ стаята влѣзло едно малко човѣче и казало: „Добъръ вечеръ, воденичарко, защо плачешъ?“ — Какъ да не плача, — отговорило момичето. Не виждашъ ли? — трѣбва да изпреда тая слама въ злато. Не я ли изпреда, ще ме убиятъ.

„Какво ще ми дадешъ, ако я изпреда азъ?“ — попитало човѣчето. — Моя селски герданъ. Човѣчето взело гердана, седнало при чекръка, и — бръмъ, бръмъ, — вретеното се напълнило съ златна нишка. Така продължило до сутриньта. Всичката слама била изпредена, и всичкитѣ вретена изпълнени съ златни нишки.